

Hazugságok börtönében

avagy a Darwin-díj mindenkinek kijár...

A nyakkendőtűn egy apró szextáns aranyozott alakja díszlett. Egyedi darab. És ahogy az üvegkalickába került, az is egyedi történet. A polcokon sorakozó tárgyakkal ellentétben ezt az apróságot nem a házigazda kalickázta be. És míg ugyanebben a sorban a többiek mind valamilyen tragédiát örökítettek meg, ez a darab igen boldog pillanatoknak is tanúja volt.

Szorosan mellette egy üres hely tátongott. Olyan volt, mintha a mellette lévő üvegkalickát valaki elvette volna. Pedig a valóság az, hogy sosem került oda, s a tulajdonos azóta is várta, hogy megérkezzen a darab.

A hiányzó elem egy gyilkos fegyver volt. Egy véres kés, amit sohasem kalickáztak be. Nem jutott el a raktár tulajdonosához.

Pedig a brutális hármás gyilkosságot éppen azért követték el, hogy az ezután már különös értékkel rendelkező, hideg fémtárgy végül a raktárat gazdagíthassa.

No igen, csakogy volt valaki, aki mindezt a sok számítást keresztülhúzta. Úgy hívták: Mr. Snipes. Afféle rendőrnek tartotta magát, habár sosem hordott jelvényt. Arra szakosodott, hogy a fentihez hasonló gaztetteket lenyomozza, s a bűnösöket elszámoltassa.

Már régóta a nyomában volt valakinek, aki időről időre különféle szabotázsokat, sőt gyilkosságokat rendelt meg, csak hogy utána a tárgyat, mely kulcsszerepet töltött be a jelenetben, eltehesse. Először valamiféle furcsa perverziónak tűnt, de hamarosan kiderült, hogy a háttérben komoly gyakorlati okok húzódnak meg.

Snipes két legfontosabb nyoma a célpontjához az üzlettársa és egy GlassEx nevű cég volt. Azt tervezte, hogy kiugraszítja a nyulat a bokorból, és rákényszeríti, hogy vallomást tegyen. Ha ez mégsem sikerülne, a két kapcsolat még mindig segíthet bejutni neki a titkos raktárba.

A probléma viszont, úgy tűnt, gyorsabban megoldódik. Snipes-et ugyanis az ellensége rövidesen törbe csalta, vagyis a nyúl kiugrott a bokorból.

A férfi éppen túl akart adni egy limuzinon, s ezért bement vele a városba. Útközben meglátta a járdán sétálni egyik ismerősét – egy nála néhány évvel fiatalabb hölgyet –, s megállt mellette, hogy esetleg magával vigye.

Lehúzta az ablakot, s kiszólt rajta.

– Szia, ne vigyelek el egy darabon?

A nő benézett, és felismerte Snipes-t. – Ó, te vagy az? Persze! – Beszállt. – Mióta van neked limuzinod?

– Nem olyan rég – felelte Snipes, és egyesbe váltott, azután indexelt, és visszasorolt a forgalomba. – Most viszem eladni.

– Pedig jó kocsinak tűnik!

– Fenn is kell ám tartani.

A nő megvonta a vállát. – Szerintem akkor is menő.

Némi gondolkodás után a férfi visszadobta a labdát: – Te is csodálatos vagy. Megtarthatlak?

A nő most ránézett. – Én nem vagyok az autód.

– Nem, te sokkal több vagy annál...

A férfi rápillantott. Még mindig gyönyörűnek találta, különösen a csillogó szemét, az arcát, az azt keretező hosszú, barna haját. Meg aztán ami ennél lejjebb volt, viszont azt most nem nézhette végig, mert vissza kellett fordítania a tekintetét a forgalom irányába.

Ugyanebben a pillanatban egy hatalmas csattanás kíséretében egy régi, fehér Lada csapódott a limuzin elejének. Az oldalával érte, és nem állt meg az első ütközésnél, hanem felpördült rajta, és a motorháztetőt összeroncsolva ismét rázuhant a szélvédő tövére. Az üveg beszakadt a rendkívüli erők hatására, az összetört autók alkotta komplexum pedig rövidesen lángra kapott.

Snipes most már nem fogja eladni a limuzint.

A statisztikák azt mutatják, hogy a szerelem nem kifizetődő. Túl sok vesződség jár vele. Ráadásul a szexuális forradalom óta társadalmilag elfogadott megoldás a szexuális örömszerzésre az egy éjszakás kaland. Természetesen folyton újabb és újabb partnerekkel, mert hát fő a változatosság.

Eme gondolkodásmód hátulütői elég sokrétűek, ám tekintsünk pusztán egyet!

Az agy valóban úgy működik, hogy gyengéje a változatosság. Már ha van tapasztalata arról a bizonyos változatosságról. Vagyis ha valaki egyszer elkezdett olyan életet élni, hogy mindig újabb és újabb partnerekkel bújik ágyba – vagy egyszerűen csak él a pronográfia internet adta befogadási lehetőségeivel –, az agya hozzászokik az effajta széles választékhoz. Ennek következtében később már hiába gondolja meg magát, képtelen lesz egyetlen nővel – avagy férfival – leélni a hátralevő életét. Az agy továbbra is mindent el fog követni, hogy szert tegyen a már megismert változatoságra, s az állandó partner emiatt nem nyújthat kielégülést.

Magyarul szólva: impotenciát okoz.

Jake és Sharon persze szentül meg voltak győződve róla, hogy szerelmesek. És arról is, hogy most már minden vesződséget maguk mögött tudhatnak. Számukra nem volt más hátra, mint egymás lényének élvezete az örökkévalóságig.

Sötét éjszaka volt, mikor kézen fogva beszaladtak a látszólag omladozó, ám valójában tökéletesen stabil betonépületbe. A bejárat mellé egy alumíniumtábla volt a falba csavározva, amin a következő feliratot hagyták figyelmen kívül: „*Airsoft gyakorló pálya*”.

Azonnal megtalálták a lépcsőt, és felszaladtak rajta a második emeletre. Az egyik üres helyiségbe befordultak, és tudomást sem véve az omladozó vakolatról, meg a földön szanaszét heverő tenyérnyi cementdarabokról – gyorsan vetkőzni kezdtek.

Néhányszor mélyen és hevesen megcsókolták egymást, azután abban a hiszemben, hogy teljesen egyedül vannak, nekiálltak a tízezer éves gyakorlatnak. Kényelmetlen volt a por és a törmelék, de a jelentősége nyomába sem ért annak az örömnak, amit ők most egymásnak szereztek.

Eközben viszont újabb vendégek érkeztek a házba. Alaposan felszerelt, kommandós kinézetű alakok széledtek szét a különböző helyiségekben, egyelőre csak a földszinten. Aztán röviddel ezután érkezett egy másik csapat is. Lőni kezdtek egymásra, és kemény küzdelem bontakozott ki.

A fiatalok elfojtott kiáltásai és sikolyai odafönt a második emeleten belevesztek az alatt tomboló ütközet harci ordításába. Mindannyian magukon kívül voltak, és mindenki csak azt a valóságot látta és hallotta maga körül, amit tudva és akarva épített föl.

Így aztán némi zavart okozott, mikor az egyik kommandós áttört a földszinti védelmen, és az emelet felé véve az irányt, magára terelte a figyelmet. A védők utánaküldték egy saját emberüket, akinek folyton a szemébe csúszott a sisakja, úgyhogy inkább eldobta azt.

Jake felfigyelt a lépcsőn felfelé rohanó léptekre, épp még mielőtt elért volna a csúcsra. Mint az ijedt szarvas, a hang irányába kapta a fejét – Sharon pedig négykézláb várta ezalatt, hogy történjen valami.

Az ajtónyílásban megjelent egy sisakos katona, s mögötte egy vérfagyasztó hang felkiáltott:

– Megállni!

A katona megtorpant, majd lassan felemelte a kezeit.

Ebben a pillanatban egy automata fegyverből ráeresztettek egy sorozatot. Ő megtántorodott, és a földre rogyott.

A takarásból egy gépfegyveres alak lépett elő. A hold jól megvilágította az arcát, és Jake örökre az emlékezetébe véste. A fickó ellenőrizte, hogy az áldozat tényleg halott, aztán felnézett. Éppen Jake felé, akit erre elfogott a remegés. Pedig az nem látta, mert árnyékban voltak, ráadásul a szemébe sütött a hold. Egy másodperc múlva már meg is fordult, és lerohant a lépcsőn.

– Tűnés innen! – kiáltott fel Jake, és úgy, ruha nélkül, ahogy voltak, magával rángatta a barátnőjét.

Elmentek a halott mellett, Jake rá se mert pillantani, és örült, hogy Sharon nem látta. A halott vi-

szont annál inkább meglepődött, mikor váratlanul kinyitotta a szemét, és két meztelen alakot látott lerohanni a lépcsőn. Azt hitte, hogy a szeme káprázik, még akkor is, ha szent meggyőződése volt, hogy magától nem tud elképzelni ilyen remek nőalakat.

Az ütközet eközben kitolódott a hátsó mezőre, a támadók egy jól kidolgozott stratégia mentén oda terelték ki a védőket. Tudták, hogy a védők csak addig képesek tartani magukat, amíg az épület falai között vannak.

Mindez Jake és Sharon szemszögéből azt jelentette, hogy még csak lehetőségük sem volt, hogy megértsék a történeteket. Sharon egy életre megsértődött Jake viselkedésén, Jake pedig soha nem lett volna hajlandó elmagyarázni Sharonnak, hogy együttlét közben egy gyilkosság szemtanúja volt.

Mikor Snipes magához tért, az első gondolata a barátnője volt. Vagy korrekten fogalmazva, a csinos utasa. Merthogy csinos volt, ezt illetően Mr. Snipes véleményét nem lehetett megcáfolni.

Emma – így hívták a nőt – csupán az ijedségtől ájult el, a brutális karambol meglepő módon sértetlenül hagyta. Csak Snipes vérzett, de ő több sebből is.

– Gyere, ki kell szállnunk! – mondta a férfi.

Közben odakint a báméskodókkal övezett önkéntes segítségnyújtók a tüzet oltották az autójukban talált palackokkal, illetve segítettek nekik kiszállni.

– Mi történt? – kérdezte Emma, miután leültették őket a járda szélén, hogy picit magukhoz térjenek a friss levegőn.

– Karamboloztunk – felelte az ex-limuzinsofőr.

– Mert te nem az utat figyelted.

– Az a Lada úgy csapódott belénk a derült égből! Apropó, mi lett a sofőrjével?

– Nem találjuk – felelte az, aki segített nekik kiszállni. – Nem volt az autóban.

– Mi?

– Nem volt az autóban.

– De hát az lehetetlen! Jó, tudom, a régi Ladáknak vannak furcsa tulajdonságaik, de az öntudat nem szerepel köztük!

– Majd a rendőrök megmondják.

Közben Emma sorra vette Snipes sebesüléseit, és nekiállt letörölni róla a vért, ahol csak tudta. Csak felszínes karcolások voltak mind, hamar elkezdtek behegedni.

Percekig ültek még ott, biztatólag átkarolva egymást, míg végül kikerkeztek a rendőrök, és felvették a jegyzőkönyvet. Végigvárták a helyszínelést, aztán Emma ragaszkodott hozzá, hogy most már a dolgára menjen, így is elkésett. Snipes természetesen elengedte, neki azonban még maradnia kellett, amíg el nem takarították a roncsokat.

Amíg az összetört kocsiját elvitték, ő hívott egy taxit. Éppen akkor érkezett meg, amikor ő elégedetten végigmérte a megtisztított utat.

Kivítette magát a telephelyre, ahol az irodáját felállították, aztán megköszönte és kifizette az utat, s rögvest munkához látott.

Számtalan adatbázishoz hozzáfért, ez volt a hivatása egyik előnye. Viszont emlékezett rá, hogy a Ladának nem volt se rendszáma, se azonosítható sofőrje. Számára egyértelműnek bizonyult, hogy mindez az ellensége műve. A megrémült nyúl most figyelmeztetni próbálta őt, hogy harap, de ezzel elárulta magát. Snipes a tyúkszemére lépett.

A továbbiakban nem volt más dolga, mint tovább próbálkozni, hogy az ellenség teljesen kiszolgáltassa magát dühében. A gyilkossági kísérlet elég egyértelműen jelezte, hogy ez nem lesz nehéz.

Megírta tehát a feljelentő levelet a GlassEx nevű cég ellen, melyben körültekintően felsorolta az összes bizonyítékot és hivatkozást, amik alátámasztják az adócsalás vádját. Ha a levél célba ér, többé nem lesz kitől megvenni az üveget a kalickákhoz.

Aztán kiszedte a csomagolásból a korábban elkobzott gyilkos fegyvert, melyet a hármas gyilkoságnál használtak. Egymás után újra és újra behelyezte az összes analitikai műszerbe, ami csak volt az irodával szomszédos laborban. Még mindig rejtély volt számára, hogy pontosan miért is kellhet

valakinek egy ilyen sötét emlékezettel bíró tárgy. Annyit tudott, hogy a szörnyű események valami-féle energiát adtak neki, s evégett kellett volna begyűjteni. De miféle energiát? Miféle erőt? Egyáltalán tudományosat vagy valamilyen természetfölöttit?

A nap nagy része elment a hasztalan vizsgálatokkal. Aztán felhívta Emma, hogy szeretne beszélni vele a reggel történetéről. Nagyon felzaklatták őt, ám amíg a munkahelyén volt, szükségszerűen bezárta a tudata egy sötét sarkába. Munkaidő lejárta után azonban utat törtek maguknak.

Bent találkoztak a városban, közel Emma munkahelyéhez. Egyetemi tanárként dolgozott egyébként, és naphosszat előadásokat tartott. Mindez önmagában is rendkívül kimerítő volt.

Miután meglátták egymást a késő délutáni gyalogosforgalomban, izgatottan indultak a másik felé. Emmán látszott, hogy fáradt, de a szeme arról árulkodott, hogy örül a férfinak. Muszáj volt megosztania vele, ami a lelkét nyomta. És Snipes ez ellen csöppet sem tiltakozott, habár a nő még sohasem hívta azért fel, hogy találkozni szeretne. Igazság szerint nagyon örült az alkalomnak, hogy láthatja Emmát.

Pusztit adtak egymásnak, aztán máris megbeszélték, hogy beülnek egy kávézóba, hogy ott vitasák meg a dolgokat. Mind a ketten egy-egy cappuccinót rendeltek.

– Bocsánat, amiért ideráncigáltalak a munkádból... – kezdte a nő óvatosan.

– Ne zavartasd magad – mondta Snipes –, ha nem hívsz, életem végéig azt a nyamvadt kést analizálom!

– Milyen kést?

– Majd később elmondom. Most meséld te! Miért hívtál?

– Csak... a karambol... Azt hiszem, még nem sikerült feldolgoznom. Úgy gondoltam, hogy mivel te is ott voltál... Téged nem zaklatott fel a dolog?

– Dehogynem, láttad is, mikor ott voltunk utána. Képtelen voltam elhinni, hogy a Ladának nem volt sofőrje.

– Én még mindig nem értem. Hogy lehetséges ez?

– Biztosra veszem, hogy szándékos volt. Valakinek beleköptem a levesébe, és így állt bosszút.

– De kicsoda?

– Nem tudom. A fickó gyilkosságokat rendel meg, aztán a bűncselekményhez köthető legfontosabb tárgyat begyűjti, és kiállítja egy szobában. Mint valami ereklyét.

Emma elborzadt. – De miért tesz valaki ilyet?

– Erre próbálok rájönni.

– Nem lenne jobb, ha mégis abba hagynád? Kis híján mindketten behaltunk!

– Ha abba hagyom, mások garantáltan behalnak. Egyébként pedig az sem kizárt, hogy most már nem áll le, amíg engem el nem tett láb alól.

– Te mivel foglalkozol tulajdonképpen? Biztosan említetted már, de nem emlékszem...

– Nyomozó vagyok. Gazdag embereknek deríték fel piti ügyeket sok pénzért. Amikor pedig nincs melóm, a saját szakállamra dolgozom. Ezúttal például egy bérgyilkosokkal dolgozó férfit üldözök, akire az egyik megbízatásom során véletlenül akadtam.

– Szóval vonzod a veszélyt?

– Inkább azok vonzanak engem. És kizárólag közvetve.

– Leszámítva a ma reggelt.

– Leszámítva a ma reggelt.

Emma gondterhelten tekintett fel.

– Sajnálom, ami történt – mondta Snipes.

– Tudod, reménykedtem benne, hogy csak egy baleset volt. Hogy talán csak... véletlenül nem figyeltél egy pillanatra, és...

Snipes erre felállt a helyéről, és megkerülte az asztalt. Leült Emma mellé, átölelte, és arra gondolt, ilyenkor a tettek úgyis többet mondanak minden szónál.

A nő mélyen a szemébe nézett, ő pedig a szabad kezével megfogta a kezét. Snipes remekül megragadta a pillanatot, és míg másodpercekkel ezelőtt még attól tartott, hogy most veszítette el a nőt –

ebben a pillanatban már testestül-lelkestül az övé volt.

A helyzet intimitása arra készítette őket, hogy ne álljanak itt meg. Snipes megcsókolta Emmát, és ő hagyta. Habár ez csak pillanatnyi gyengeség volt, mindketten erős vonzalmat éreztek egymás iránt. Amíg a csók tartott, Snipes úgy hitte, hogy élete végre révbe ért. Valami mély megnyugvás töltötte el, miközben a szíve viszont vadul kalapált.

Aztán Emma úgy döntött, hogy elég lesz, és elfordította a fejét. Nem ment el, pedig egy belső hang azt súgta neki, hogy ha marad, még nagyon meg fogja bánni. Ő viszont ráhajította a fejét Snipes vállára, és azon tűnődött, milyen boldog most.

Jake azóta boldogtalan volt, hogy azon az örült éjszakán szemtanúja volt a gyilkosságnak. Éjjelenként álmatlanul forgolódott az ágyában, napközben pedig furcsán viselkedett az emberekkel. A barátai szerint nem volt önmaga. És hiába kérdezték az ex-barátnőjét, ő azon kívül nem tudott mondani semmit, hogy Jake meztelenre vetkőztette őt egy elhagyatott épületben, vadul bejáratta a „csatlakoztatható eszközöket”, aztán egyszer csak abbahagyta, s ahogy voltak, ruha nélkül kirohantak az utcára. Persze mindezt azért elmondta.

Azért a társadalom mégse vetette ki magából Jake-et, elvégre Sharon rosszindulatúnak titulált beszámolóját sokan pusztán kitalációnak vették. Jake – hogy legyen esélye felülkerekedni a történeten –, meghívást kapott egy házavató bulira, ahol csupa ismeretlen arccal ismerkedhetett össze.

A dolgok kezdtek kezdtek jól alakulni, úgy tűnt, hogy Jake máris túltette magát a múlton. Alig telt el fél óra azóta, hogy megérkezett a buliba, máris körülállták a lányok, és nyálcsorgatva hallgatták a már ránézve is irreálisan vakmerő „hőstetteinek” történeteit.

Mikor a hangulat a tetőpontjára hágott, odakint eleredt az eső, Jake pedig elhatározta, hogy belevág egy olyan történetbe, ami minden eddigit túlszárnyal. Az agya elhatározta, hogy a sokkélvány feldolgozásának ideje elkövetkezett, ezért óvatosan, apránként előszedte annak a történetnek a részleteit, amiről sosem volt hajlandó beszélni. Persze egy picit máshogy forgatva a mozaikdarabkákat, hogy a kialakuló kép a lehető legnagyobb legyen, ezzel lenyűgözve a közönséget.

– ...De ezt csak nektek mesélem el! – figyelmeztette a mostanra már legalább húsz főre duzzadó közönségét bizalmasan. – Velem történt, néhány napja. Egy ehhez hasonló partin voltam, és tudván, hogy nem szokott szerencsém lenni a nőekkel, úgy döntöttem, mégis teszek egy próbát. Erősen motivált voltam, ha értitek... Szóval bepróbálkoztam egy csinos fiatal bigénél, és hát mit ad isten, a kis csaj még nálam is jobban ki volt éhezve. Én nem az a fajta vagyok, tehát értitek, húztam az agyát, ameddig csak tudtam. Aztán már majdnem ott voltunk, hogy faképnél hagy, amiért nem hagyom magam. Én pedig megérezttem, hogy a természet erőivel nem jó kikezdeni, úgyhogy megadtam neki – és persze magamnak –, amit kívánt. De nem akartam, hogy ott, a parti kellős közepén történjen a dolog, tudjátok, én jobb szeretem ezt kettesben... Szóval elvittem valami kihalt helyre, ahol csak magunk lehettünk.

A közönség figyelme úgy tapadt az elbeszélőre, mint Micimackó a mézre. A szobában egy pizszenés sem hallatszott Jake szavain kívül. Kint egyre hangosabban zakatolt az eső. Mindenki izgatottan figyelte, vajon mi lesz a történet kimenetele, s vajon hogyan fognak a két fiatal vágyai beteljesedni. A legerotikusabb részleteket is hallani akarták, és korábbi meséi alapján tudták, hogy Jake el fogja árulni nekik.

– Az épület teljesen kihalt volt – folytatta a fiatalember, s hirtelen a villám is lecsapott valahol a közelben. – Az ablakok több helyen be voltak törve, a vakolat pedig annyira lemállott, hogy kilátsoztak a téglák. Kísérteties hely volt, de ez minket a legkevésbé sem foglalkoztatott, annyira egymásra voltunk izgulva. Nem hazudok, a torkomban dobogott a szívem, és majd megőrültem a feltűzelt hangulatban. Kézen fogva rohantunk fel a lépcsőn, egészen a második emeletig. Ott viszont egyszer csak megálltam, és őt is visszatartottam. Képtelen voltam továbbrohanni, nekem most már csak órá volt szükségem, semmi másra a világon. Ott voltunk ketten, egymagunk, és a csend. Először csak néztük egymást, de a tekintetünk lángolt közben, s éreztük a feszültséget, ahogy a levegő vibrál körülöttünk. Mintha bármelyik pillanatban képes lenne felrobbanni, s mindez csupán bennem

és öbenne, kettőnkben dőlné el.

Jake hatásszünetet tartott, s közben jobbra feltekintett, hogy megpróbálja felidézni a történetet. A vihar ezalatt tombolt odakint. Csak két másodperc volt az egész hatásszünet, Jake utána ismét a közönséghez fordult, és újra beleveszett a mesélésbe:

– Aztán magamhoz rántottam, és megcsókoltam. Ő pedig viszonzta, olyan hosszan és vadul, hogy közben alig kaptam levegőt. De engem se kellett féltetni, a jobb kezemmel benyúltam a blúza alá, s ahogy végigsimítottam a hátán meg az oldalán, közben felgyűrtem rajta a ruhát. Rettenetesen élvezte, csak még hevesebben csókolt. Úgyhogy továbbcsúsztottam a kezem, és kikapcsoltam a melltartóját. Erre már más gondolatai támadtak, és kihúzta a nyelvét a számból. Levette a blúzát, én meg nekiálltam kigombolni a nadrágját. Aztán ő az enyémet. Nagyon finom és ügyes kis ujjai voltak, s közben úgy csillogott a szeme! Teljesen belém volt bolondulva, és persze viszont. Gyorsan megszabadultunk a ruháktól, és akkor ő megfordult, én pedig...

Ismét hatásszünet következett. S ezúttal a hallgatóság nem azt kapta, amit várt.

– Én hirtelen hangokat hallottam a lépcsőház felől. Odafordultam, és láttam, hogy egy szegény fiatalember rohan lélekvesztve fel a lépcsőn. Aztán felbukkant mögötte egy eszelős ürge, pisztollyal a kezében. Gondolom, idáig üldözte, azt remélve, hogy egy ilyen elhagyatott helyen majd gond nélkül elintézheti. Sőt, most így visszaemlékezve nem is pisztoly volt nála, hanem egy megtermett gépfegyver, mintha maga a hadsereg küldte volna. Talán az állam rendelt meg egy bérgyilkosságot...

Az izgalom ugyan nem hagyott alább, csupán a fantázia más területeit kezdte megmozgatni a történet. Az erotikus regéből hirtelen misztikus thriller kerekedett.

A vihar azonban lassan enyhülni kezdett odakint.

– Én úgy, ahogy voltam, anyaszült meztelenül, valami belső ösztöntől vezérelten odarohantam. Segíteni akartam azon a szegény szerencsétlen emberen. Nem is gondolkoztam, hogy miként, csak azt tudtam, hogy meg kell tennem... És akkor a gépfegyveres ürge észrevett. Látnotok kellett volna az arcát, hogy betojt! Az üres, kihalt épületben váratlanul rátört egy meztelen alak a sötétből. Azt hitte, szellemet lát. Úgy megijedt, hogy hátratántorodott a lépcsőn, és legurult egy teljes emelettel lejjebb. De ott sem maradt sokáig, mert felugrott, és végleg elszaladt utána.

A közönség nevetett, olyan felszabadultan, hogy nemcsak a szoba hanem az egész ház zengett tőle. A történet óriási sikert aratott, és aranyba foglalták Jake nevét, hogy így meg tudta vezetni őket egy meglehetősen piszkosnak induló sztorival.

Akadat persze olyan lány, aki utána megpróbálta őt megkönyékezni, s legalább olyan vad kalandot remélt, mint amilyet Jake mesélt.

Ugyanakkor, valamivel távolabb egy fiú éppen attól a problémától szenvedett, amitől a történet szerint Jake is: szentül meg volt róla győződve, hogy nincs szerencséje a lányoknál. Ráadásul olyan jól mesélni sem tud, mint ez az ember.

Egy idősebb fickó lépett mellé, feltehetően a ház ura, s megkérdezte tőle, hogy miért nem szórakozik a többiekkel együtt.

– Ennek az alaknak mindenben szerencséje van! – panaszkodott a fiú. – A legszebb nők epedeznek érte, ráadásul még egy igazi hős is!

– Na akkor figyelj, elárulok neked egy titkot! – mondta a fickó bölcs arckifejezéssel. – Ha odamész hozzá, neked adja a világ legszebb nőjét! – s kacsintott hozzá sokat sejtetően.

A fiú tétovázott. Semmi rációt nem látott a dologban, de az úr nem hagyott neki választást. Egy diszkrét, de határozott mozdulattal hátba lökte, s ő engedelmeskedett neki.

Mikor Jake meglátta a közeledő srácot, nagyon megörült neki. Képtelen lett volna ugyanis megadni a beszélgetőpartnerének, amire az vágyott.

– Szia, hogy hívnak?! – kérdezte a sráctól. – Ismered Leát? Nézd, milyen szép a haja! Azt mondja, ezt ő fonta így be!

– Andrew – nyújtott kezét a másik bátortalanul.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Andrew! Beszélgetsek egy kicsit, nekem most ki kell mennem

a mosdóba!

Andrew és Lea zavartan egymásra mosolyogtak, Jake pedig sietősen odébbállt.

A bulin mindenki adott a megjelenésére, de Andrew csak most kezdte úgy érezni, hogy talált valaki szépet is ezen a rendezvényen. Lea egyszerűen csodálatosan nézett ki, s valóban az ékessége volt az a hajfonat, amiről Jake mesélt. No meg a mesélő természete rendkívül magával ragadta, s most, hogy ilyen egyszerűen lekoptatták, még nagyobb csalódást érzett. Andrew viszont, mint aztán kiderült, igencsak érdeklődött iránta, s ez oda vezetett, hogy hamar összebarátkoztak.

Jake eközben kísértelt a házból a zuhogó esőbe, s a távoli, néma villámok fényében felidézte a története valódi részleteit. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy nem azonos azzal a személyiséggel, akit odabent a történetében leírt. A közönség, s a lányok nem őt kedvelték, hanem valamit, amit ő talált ki. És mélyen legbelül érezte, hogy ez a rajongás nem tart tovább néhány pillanatnál. Félt is tőle, félt a hazugságtól, és igazából még mindig félt továbblépni is.

Snipest betuszkolták egy szürke furgon hátsó részébe. Meglehetősen sötét volt, az utcai lámpák alig pislákolnak. A három símaszkos gondoskodott róla, hogy Snipes fokozottan kellemetlenül érezze magát, és amíg be nem került az autóba, ütötték és rúgták, ahol érték. Szegény férfi még csak azt se foghatta fel, hogy mi történik vele, úgy verték fel álmából.

Ketten beszálltak vele hátra, hogy lefogják, egy pedig beült előre a sofőr mellé. Hangos kerécsikorgás közepette a jármű meglódult, és messze túllépve a megengedett sebességhatárt, eliszkolta a helyszínről.

Snipes elájult. Csak akkor tért magához, mikor végül valami szobában egy székhöz ragasztották szigetelőszalaggal. Úgy nézett ki, mint egy múmia, a fejét leszámítva, mert azt szabadon hagyták neki.

A szoba üres volt, és nem kifejezetten szűkös. Egy eladásra váró lakás egyik helyiségére emlékeztetett. Ablak azonban nem volt, csak egy ajtó, éppen a széssel szemben. Egy ismerős alak állt előtte, és pillanatnyilag csak ők ketten maradtak a helyiségben.

– Elnézéset kérem az okozott kényelmetlenségért! – szólalt meg az illető, aki nem volt más, mint az a bizonyos üzlettárs, aki korábban segített Snipesnek az üvegkalickás fickó elleni mesterkedéseiben.

– Mi folyik itt? – kérdezte a nyomozó.

– Elraboltunk.

– Mi van? Mégis miért tennél te ilyet?

– Ne vedd magadra, ez szigorúan üzlet! Az öreg fizetett.

– Mennyit?

– Eleget.

– Azt hittem, van lelked! Azt hittem, azért segítettél becsempészni a nyakkendőűt az öreg raktárába, mert...

– Mert? Üzletet kötöttünk. Azért vittem el az árut az öregnek, mert pénzt kaptam érte. Sok pénzt. És most azért csücsülsz itt, mert így én még több pénzt fogok kapni.

– Vigyen el az ördög! Mit akarsz tőlem?

– Hogy többet ne köpj az öreg levesébe!

– Ahhoz meg kell ölnöd.

– Figyelj ide, ez nem az a keresztes hadjárat, aminek te hiszed!

– Az az ürge egy gyilkos! Egy aljas gazember, egy manipulátor!

– Mint mi mindannyian. Mindannyiunknak vannak céljai, s ezek eléréséhez igénybe vesszük a többi embert is, akik körülöttünk élnek. Egyedül semmire se mennél! Tulajdonképpen már egyetlen kimondott szó is manipuláció, ha a másik emberben kivált valamiféle hatást. Hisz erre találták ki a kommunikációt! Szóval ha az öreg aljas gazember, akkor te is és én is azok vagyunk.

– Csak te. Te kétszínű!

– Hé, hé, nyugalom! Üzletember vagyok. Ha valamiben sok pénz van, bizony mérlegelem a koc-

kázatot. Te talán nem hiszel a pénzben, de én mondom, úgy rosszabbul jársz! A pénz az, ami lehetőségeket ad a kezvedbe. Pénzért bármit megvehetsz. Érted? Bármit!

– Engem nem veszel meg.

– Pedig itt vagy. És pontosan azt csinálod, amit az öreg szeretne. Nem én vettelek meg, hanem az öreg. És én adtalak el.

– Meg foglak ölni.

– Akkor te is gyilkos leszel. Inkább maradj nyugton, és tedd a dolgod! Az öreg azt szeretné, ha meghallgatnál.

– Akkor nem hallgatlak meg. Ha beszélni kezdesz, énekelni fogok, hogy egy szót se értsek abból, amit mondasz.

– Ez esetben bután fogsz meghalni. Sose tudod meg az igazságot, mert nem vagy rá nyitott.

– Milyen igazságot? Hogy pénzért bármit megvehetsz? Tévedsz, ez nem igazság! Van valami, ami neked nincs: léleknek hívják. Azt nem veheted meg pénzért.

– Valóban, az sokkal olcsóbb. Egyetlen szó elég hozzá, hogy kiváltsak belőle csalódást, gyűlöletet, vagy ami tetszik. Éppen most bizonyítottad be a saját ostobaságodat.

– Ha ilyen nagyon okos vagy, miért csak egy paraszt vagy a sakktáblán?

– Nem, én a futó vagyok. Te vagy a paraszt.

– Nagyon vigyázz! Ha innen kiszabadulok, tényleg megöllek, az öreggel együtt! Ez már életre-halálra megy.

– Mindig is arra ment. Csak te nem vagy képes felfogni, hogy itt messze többről van szó, mint ostoba elvekről és beképzelt hazugságokról. A játszma kezdettől fogva az életben maradásról szólt.

Snipes hiába rángatta a végtagjait, képtelen volt kiszabadulni a tekericsnyi szigetelőszalag szorításából.

– Remélhetőleg egyszer majd felfogod: te azért üldözted őt, mert ráragasztottad a „gyilkos” jelzőt. Most pedig, hogy megérintett a halál szele, éppen te magad fenyegetőzől gyilkossággal. Hát nem ironikus? – mosolyodott el a férfi, aztán mikor Snipes tehetetlen dühében ordítani kezdett, kilépett az ajtón, és bezárta azt maga után.

Snipesnek időbe telt lehiggadni. Indulatai annyira magukkal ragadták, hogy képtelen volt túllátni azon, hogy ellensége felülkerekedett rajta. Rádásul mindez azért történhetett meg, mert az az ember, akit már-már a barátjának hitt, elárulta őt. Kijátszotta, és az ellenség kezére adta.

Tomboltak benne az indulatok, és csak akkor volt képes feladni a hasztalan rángatózást és ordítást, amikor egyszer csak úgy érezte, hogy kimerült, és kezdett berekedni.

Ebben az utolsó pillanatban aztán váratlanul egy jellegzetes hangra lett figyelmes: egy ajtó csukódására. Valaki vagy megjött, vagy elment.

Snipes csöndben maradt, és fülelt. Síri csend volt. Valahol alatta, jóval lejjebb hallott valamiféle motoszkálást, de az jelentéktelennek tűnt.

– Elmentek – állapította meg.

Váratlan ötlettől vezérelve egyszer csak oldalra vetette magát, és a padlóra zuhant. A szék összetört, ő pedig nekiláthatott lehámozni magáról a szigszalagot, és a törött fadarabokat. Ez a művelet legalább húsz percig eltartott, cserébe viszont eredményesen zárult.

Odalépett az ajtóhoz, és megpróbálta kinyitni. Nyilvánvalóan zárva volt.

– Csak egy szoba – emlékeztette magát, és nekifutásból mezítláb kirúgta az ajtót.

Valóban egy lakásban tartották fogva, amelynek minden szobája üres volt, kivéve egyet: a nappalit. Itt székek és asztalok voltak felállítva, rajtuk temérdek papír – tervrajzok, költségvetés, akciótervek –, laptop és gyorséttermi kaja.

– Na most megvagytok!

Ám ahogy sorra lapozta az összes papírt és a számítógépen megnyitott fájlt, lassan kezdett ráébredni, hogy nem azt találta, amire számított. Miért keresgél valaki egy szállodáról többféle szögből is képeket? Miért rajzolgat nyilakat és ikszeket a szálloda eredetiben megszerzett alaprajzára? Miért vannak ma hajnali, percre pontos időpontok feljegyezve, útidők kiszámítva, és... Miért szerepel va-

lakinek a költségvetési listáján tíz tekercs szigetelőszalag, nyolc darab időzítő és raklapnyi mennyiségű dinamitród?

Snipes egy terrorista csoportot csípett nyakon. Vagyis jobban mondva azok csípték nyakon őt. És ami az időzítést illeti, a terroristák támadásáig nem volt hátra több, mint negyven perc.

Snipes ott állt pizsamában, mezítláb, és negyven kerek perce maradt, hogy megakadályozzon egy terrortámadást. És fogalma sem volt róla, hogy ő maga hol is van valójában. A bejárati ajtó persze kulcsra volt zárva, ráadásul sokkal tömörebb anyagból készült, mint a szobája ajtaja.

Legalább dinamitrudakat nem talált a lakásban, szóval remélhette, hogy őt nem tervezték a levegőbe röpíteni. De akkor mit akartak vele? Miért hagyták magára a támadás terveivel együtt?

Megborzongott. Egyetlen lehetséges megoldás jutott eszébe, mégpedig az, hogy bűnbaknak akarják őt felhasználni. És ez megrémisztette. Egy pillanatra elfogta a pánik, de aztán gondolkodni kezdett.

– Üzeni kéne valakinek! – állapította meg, és máris odaült az egyik laptophoz.

Volt internetkapcsolat, úgyhogy rögtön betöltött egy levelezőprogramot, és írt egy figyelmeztető levelet a rendőrségnek valamint a hotel ügyfélszolgálatának. Aztán írt egy levelet Emmának is, bár valószínűsítette, hogy reggelig úgysem fogja elolvasni.

A percek ezután lassan teltek. Nagyon remélte, hogy a rendőrség még időben közbe tud avatkozni. Gondolt rá, hogy talán ő is megtehetné, de miután az első ablakon kinézett, rájött, hogy meglehetősen barátságtalanok a körülményei. Egy társasház ötödik emeletén volt, ráadásul egy teljesen ismeretlen környéken. Az ablakon kiugrani öngyilkosság lett volna, kimászni pedig reménytelen, mert még csak egy árva ereszcsonna sem volt egyik ablak közelében. És továbbra is pizsamában, mezítláb kellett volna mindent véghezvinnie.

Tíz perc volt hátra. Snipes már azon töprengett, mégis mi lehet az összefüggés a terroristák és az üvegkalickás ürge között. Leghátborzongatóbb elképzelése az volt, hogy ezt is csupán megrendelte az ember, de nehezen akarta elhinni, hogy tömegmészárlásra is képes lenne felbérelni valakit. Azt már nem intézhetné el annyival, hogy *gyilkos*.

Itt valami többről volt szó, határozottan. Mintha a *játék* egyre nagyobb tétre menne, vagy talán soha nem is volt szó kevesebbről. Csak ő nem látta át a teljes képet. És még most is fogalma sincs róla.

A játszma kezdettől fogva az életben maradásról szólt.

A rendőrök kiértek a helyszínre. Az emberek kimenekítése már javában folyt, a munkatársak megkapták a figyelmeztető levelet. Emeletenként ürítették ki az épületet; a vendégeket éppúgy álmukból ugrasztották fel, mint Snipest.

Amíg a vendégeket a főbejáraton és a másik két széles vészkijáraton keresztül terelték kifelé, addig egy apró oldalajtón a szálloda egyik munkatársa távozott, vállán egy rendkívül értékes táskával. Ez a táskák készpénztől kezdve a bankkártyákon át ékszerekig mindent rejtett. A vendégek legmélyebb álmukban mondtak le róluk, a tudtukon kívül.

A terroristák azonban időközben berezeltek. A tervükre hamarabb fény derült, mint szerették volna. Amint tudomást szereztek a vendégek kimenekítéséről, máris nagyobb sebességbe kapcsolak, és gyorsabban kötözgették fel az alagsorban a dinamitrudakat. Az időzítőt öt perccel korábbra állították.

Hét perc volt hátra a robbanásig, legalábbis a rendőrök így hitték. A vendégek nagy része már az utcán volt. A felderítő egység egyik embere belebotlott a terroristákba az alagsorban. Lövöldözés kezdődött, ami egészen az utcáig kihallatszott. Az épületből kiáramló embertömeget elfogta a pánik.

A terroristák egymás után hullottak el. A rendőrök értették a dolgukat, mindet kiiktatták.

Hat perc maradt a negyvenből.

– Megtaláltam a bombát! – kiáltott fel az egyikük, és ellenőrizte az időzítőt a visszaszámlálót. Aztán elsápadt. – Te jó isten! Mindenki kifelé, egy perc maradt a robbanásig!

– Uram, itt is találtunk egy bombát! – szólalt meg egy másik rendőr egy távolabbi helyiségben. – Ötvenöt másodperc maradt a robbanásig!

– Ide nézzenek, itt is van egy! – kiáltott fel egy harmadik, aki a fő tartógerenda melletti szellőzőt bontotta ki – Ötvennégy másodperc!

– Itt is! Itt is! – hallatszott az alagsor minden pontjából.

Összesen ketten maradtak lent hatástalanítani a bombákat, ők azt mondták, konyítanak hozzá egy kicsit. A többiek a vendégekkel együtt jó messze elhagyták az épületet. A tűzszerészek még nem értek ki.

– Csak ki kell húzkodni minden drótot – állapította meg az egyik rendőr, aki lent maradt. – Elég primitív szerkezetnek tűnik.

– Negyven másodpercünk maradt, hogy az összeset hatástalanítsuk – felelte a másik, és kettővel máris megvoltak.

– Hány darab van?

– Nyolcat jelentettek, reméljük, nincs meglepetés!

Rohanni kezdtek végig a szűk folyosókon, és sorra ártalmatlanították a bombákat, amiket megtaláltak. Az idő közben megállíthatatlanul pörgött visszafelé. Harminc másodperc – négy bomba hatástalanítva. Húsz másodperc – hat bomba. Tíz másodperc – még mindig hat bomba. Öt másodpercnél végre meglett a hetedik.

Ártalmatlanítva.

Aztán a két rendőr ismét egymásba botlott a szűk folyosókon.

– Hol a nyolcadik? – kérdezték egymástól. Aztán egyszerre eszükbe jutott: – A szellőző!

Ám ekkor nagy dübörgés közepette hatalmas lökeshullám préselte őket a falnak. A föld megremegett, a földém megmozdult, és hatalmas robajjal minden rájuk omlott. Ők lettek a terrortámadás összes két áldozata – a terroristák mellett.

Az épület nem dőlt teljesen össze, de szörnyen magába roskadt. Füst és por szállt fel a csillagok nélküli, rózsaszínű éjszakai égboltra. A homlokzat megmaradt, bár az üvegek mind kitörték. A belső falak egymásra omlottak, a tető bezuhant. Egyetlen működőképes bomba maradt, de a szálloda így is romhalmazzá vált.

Jake rettenetesen be volt rekedve. Teljesen elment a hangja, köszönhetően a múltkori zivatarnak, ahol is sikerült megfáznia.

Most bent ült egy kellemes szálloda halljában, és egy színes újságot olvasgatott. Vagyis inkább nézegetett. Mert több volt benne a kép, mint a betű.

Ezúttal már tényleg sikerült túltennie magát Sharonon, és a lelki szabadság teljes motiváltságával állt neki alaposan szemügyre venni a nőket. Igen, számára lelki szabadság volt az a függőség, hogy mindennap megvette azt az újságot, amelyikben a fotómodell hölgyek nem viseltek ruhát. Ezek legálább nem szóltak be neki, amiért a csodaszerszám nem funkcionált megfelelően. *Azóta.*

Azért csak fel-felnézegetett, hogy milyen új vendégek érkeznek egymás után. A beidegződés nem múlt el.

Ahogy ekképpen fel-felpillantva vizsgálta és hasonlított a valóságot az újság képeivel, egyszer csak megakadt a tekintete az egyik jövevényen. Egy férfin. Nem vonzó volt, sokkal inkább ijesztő. Pontosan úgy nézett ki, mint az az alak azon az éjszakán. Az az arc... Azt sosem felejtené el.

Jake felállt, és becsukta az újságot. A kezében tartotta, és önkéntelenül is szorongatta, amíg a félelem el nem múlt.

Lassan elindult a lépcsők felé. Közben alig tudta levenni a szemét a férfiről. Egy párt majdnem fellökött, mert nem az orra elé figyelt, hanem rá.

– Bocsánat! – tátogta rémulten.

– Hé, te vagy az, Jake?! – kiáltott fel meglepetésében a pár férfi tagja. – Rég találkoztunk!

Jake rájuk nézett. Izzadt a tenyere, mikor kénytelen-kelletlen kezét fogott a fiatalemberrel. A hölgynek pusztit már nem is adott. Pedig ismerte mindkettőjüket: nem is olyan régen éppen ő hozta össze őket. A nevük Andrew és Lea.

– Bocs, most... mennem kell! – szabadkozott némán Jake, és még egyszer az ijesztő férfira pil-

lantott.

A fickó ezúttal visszatekintett rá, és rögtön észrevette, hogy valami nincs rendben. Jake halálsápadt volt, erősen verejtékezett, és a tekintete rémülten ugrált ide-oda. Mikor a pillantásuk találkozott Jake rohanni kezdett felfelé a lépcsőn, és többet vissza se nézett.

– Hát ezt meg mi lelte? – kérdezte Andrew, és körbenézett.

A férfi, akitől Jake megijedt, végül megvonta a vállát, és sorra került a recepciónál.

Lea megcsókolta Andrew-t, és értésére adta, hogy most már felmehetnének végre a szobájukba.

Andrew ezután elkezdte végigtapogatni a zsebeit, és ijedten megszólalt: – Azt hiszem, a zárban felejtettem a kulcsot...

– Hát, ha így van, mindjárt kiderül! – kacsintott Lea, és elindult fölfelé. Andrew ott sietett szorongóan a nyomában.

Jake közben már fel is jutott a legfelső emeletre, a negyedikre, végigrohant a folyosón, majd az utolsó ajtón berontott. Az ajtót gondosan becsukta maga után, hogy aki üldözi, minél kevésbé gyanakodjon arra, hogy ide menekült be. Aztán végigkutatva a lakosztályt, hogy hol bújhatna el a legjobban, majd a remény utolsó szikrájától vezérelve bebújt az ágy alá.

Nem telt el sok idő, Andrew és Lea táncolt be ugyanebbe a lakosztályba. A kulcs még mindig ott volt a zárban, ezt most kihúzták, és az ajtót belülről bezárták.

– Na mit szólsz? – kérdezte Andrew, miközben Leát az ágy felé terelte. – Csak mi ketten...

Lea az ajkába harapott, és kicsatolta az övét.

Andrew az ágyra terítette a nőt, fölé hajolt, és lassan lehámozta róla a ruháját. Az érzékiség teljes eszköztárát bevetették, miközben Jake-et majdnem agyonnyomta az ágy megnövekedett súlya. És nem tudott szólni. Csak feküdt ott beszorulva, és hallgatta, ami odafönt történik.

Andrew halkán végigcsókogatta Lea mezítelen testét, aki ezt halk sóhajokkal és nyögésekkel kíséerte. Aztán ő is viszonzta a szívességet partnerének. Hosszú perceként keresztül játszadoztak egymással, gyönyörködtek egymás testében, elmerültek az együtt létben, és csak szépen lassan engedték felfokozódni az izgalmat.

Jake valósággal sírt odalent, hangosan szuszogott, mert alig kapott levegőt – de mindebből a fentiek mit sem vettek észre.

Aztán elkezdődött az aktus. Lassú, óvatos mozdulatokkal, majd egyre biztosabb és gyorsabb technikával. A fejükben kattogó ütemek hajszálpontosan megegyeztek. Olyan volt ez, mint egy tánc egy olyan zenére, amit csak ők hallanak.

...És Jake.

Jake számára az ütemek a halál órájának ketyegését jelentették. Minden egyes szorítás, nyögés és könnycsepp egy arasznyival közelebb juttatta őt a fulladás általi halálhoz.

Nem kapott levegőt.

Erőt vett rajta a kétségbeesés. Már nem érzett semmit, csak a ragadós folyadékot, ami végigcsurgott az arcán. A rémület utolsó könnycseppje volt az.

Andrew és Lea egyetlen, sorsszerűen időzített pillanatban elérték a csúcst – és a történelem hatalmas fordulatot vett.

Emma nem tudott aludni. Képtelen volt kiverni a fejéből azt a férfit, akit ugyan már ismert egy ideje, most viszont mégis úgy robbant be az életébe, mint a végtelen űrből érkezett meteorit. Pedig csak annyit tett, hogy elvitte egy körre a limuzinjával, aztán karamboloztak... Aztán megcsókolta. Hogy a fenébe történhetett meg mindez?

Az élet legkomolyabb vádjaival kellett Emmának szembenéznie, s ezekkel ő vádolta önmagát: *Hagyta, hogy úgy játsszon veled, mint egy játékbabával! Volt egy gyenge pillanatom, és te kiszolgáltattad magad neki. Ilyen könnyen elcsábítható vagy? Na neem, ez már több a soknál!*

Nem vallotta volna be magának, hogy bűnös. Pedig a tények ott voltak: most is a kezében szorongatta a mobiltelefonját, az éjszaka kellős közepén, várva a soha el nem érkező pillanatot, hogy kapjon egy hívást, vagy csak egy árva SMS-t, valamilyen jelet a férfitől, hogy az gondol rá.

A telefonon ebben a pillanatban megvillant a piros jelzőfény. Nem hívás, nem SMS, hanem egy elektronikus levél érkezett *tőle*.

Azonnal elolvasta. De nem hitte el, ezért még egyszer elolvasta. Aztán bepánikolt.

Snipest elrabolták!

Pedig a helyzet negyven perc múlva már egészen máshogy festett odaát...

A kulcs elfordult a zárban, és Snipes felugrott a helyéről. Először azt hitte, a rendőrség az, de aztán hamar be kellett látnia, hogy tévedett.

A gyűlölt üzlettárs belépett a lakásba, kezében egy rakat összehajtogatott ruhával.

– Ezt neked hoztam – mondta. – A szálloda vendégei megmenekültek.

Snipes odarohant, és behúzott neki egyet. Aztán még egyet. Mindaz az indulat, amit korábban nem tudott elengedni, most kiszabadult, és rázúdult az üzletemberre.

De ő sem volt teljesen ostoba. A harmadik ütés után már komolyan védekezni kezdett, és a düh-től elvakult Snipest sikerült is lefognia végül.

– Hé-kás! Nyugi! Fel kell öltöznöd! Aztán pedig elviszlek az öreghez. Mindent be fog vallani neked, ígérem! Aztán, ha még mindig gyűlölni fogsz, felőlem meg is ölhetsz.

Snipes engedett. A másik elengedte. Aztán Snipes hirtelen megfordult, és még egy hatalmasat behúzott neki. Elterült a földön.

Snipes felöltözött.

– És most meglátogatjuk a barátodat.

A nyomozó pofonokkal térítette magához a kiütött üzletembert.

– Jó reggelt, Mr. Pénz! Hogy aludt ma este?

– Heh? – ocsúdott fel lassan a fickó.

– Azt mondtad, az öreg vallani fog. Igaz ez?

Mr. Pénz bólogatott.

– Helyes! Akkor vigyél el hozzá!

Kitántorogtak az utcára, és beültek az üzletember kocsijába. Mivel ő még nem tért teljesen magához, Mr. Snipes vezetett. Ő pedig mutatta az utat.

– Nos, Mr. Pénz – szólalt meg Snipes útközben –, elmondaná, kérem, mi vette rá, hogy meghazudtolja saját elveit, és segítsen nekem? Talán nem fizették ki? Nem vált be a terrorakció?

– Csak segíteni akarok neked. Beláttam, hogy igazad volt.

– Pedig elég meggyőzően érveltél...

– Az még nem jelenti azt, hogy hittem is benne.

– Akkor most mi van? Te is le akarod buktatni az öreget?

– Feltétlenül! Ezért viszlek el hozzá.

– Mi lett a terroristákkal?

– Meghaltak.

– Megölted őket?

– Minek törjem magam, ha a rendőrök is elvégezhetik a piszkos munkát?

Snipes bólogatott. Ez volt az ő módszere is.

– A hotel megsemmisült ugyan, de a vendégek túléltek.

– És mi köze ehhez az egészhez a mi kis barátunknak?

– Csak félre akart téged állítani. Remélte, hogy egy ilyen elrablással rád ijeszthet.

– Hát nagyot tévedett!

– Igen.

– És mi volt a te szereped?

– Az elrablás a terroristák feladata volt. Az enyém, hogy elmondjam neked, miként gondolkozik az öreg.

– Még mindig nem értem.

– Mert egyszerűen nem akarod megérteni. Ez a történet az életben maradásról szól neki.

– Ja, vágom, nem hagyja, hogy az áldozatai életben maradjanak...

- Nem, a kalickák! A kalickák tudnak valamit, ami az öregnek létfontosságú.
- De mit?
- Hát... azt én sem tudom.
- Mi ez, mágia? Tudomány?
- Talán mindkettő.

Néhány másodpercig csöndben maradtak, majd Snipes ismét megszólalt: – Miért terroristákat bérelt fel az elrablásomra? Ez nem áll össze nekem. Mármost értem, ők meg tudják tenni, de... vannak olcsóbb és legalább ilyen hatékony megoldások is! Az öreg biztosan áldozatokat akart a szállodában is!

- Meglehet. Erről nem tudok.

A ház... Amiről Snipes már annyit hallott. A hely, ahol az üvegkalickákat őrzik. Az épület, melyet csak a beavatottak találhatnak meg.

Snipes fellépett a verandára. Az ajtó magától kitárult előtte, mintha csak mozgásérzékelőt szereltek volna fel rá. Valószínűleg csak a lépése miatt meggömbülő padlódeszkák mechanikai hatása okozta a jelenséget.

- Én megvárlak idekint – szólalt meg valamivel hátrébb az üzlettárs.

A házat erdő vette körül, és már láthatóan ő maga is roskadozott. Ha nem fényes nappal jönnek ide, valószínűleg olyan ijesztőnek találnák, hogy inkább visszafordulnak. Mr. Pénz meg is tette.

Snipes belépett a dohos, faburkolatú folyosóra, és körülnézett. Balra konyha, aztán mosdó, egy tükör a folyosó végén, jobb oldalt egy lépcső vezet föl az emeletre, tőle közelebb két ajtó be van zárva.

A lépcső tetején felbukkant egy magas férfi. Ránézésre hatvan körüli lehetett, de jól tartotta magát. Éppen az imént vett át egy jól megpakolt táskát egy szállodai alkalmazottól a könyvtárban.

- Maga az, Mr. Snipes? – szólalt meg hangosan odafentről. – Örülök, hogy végre találkozunk!

Lesétált a lépcsőn, szép kényelmesen, és kezét nyújtott Mr. Snipesnek. Ő nem fogadta el.

– Ha nem, hát nem! – vont vállat az öreg. – Kér valamit enni? Esetleg inni? – intett a a konyha felé, de Snipes megrázta a fejét. – Maga tudja... – nyugtázta a fickó, és elindult hátra, a folyosó vége felé.

A padlón egy piros szőnyeg húzódott végig, rajta fekete mintázatokkal. Snipes figyelmét egészen lekötötte a látvány. Olyanok voltak, mint két egymással marakodó kígyó, körülöttük pedig rengeteg másik, amik időről időre elmaradtak mellettük.

A falon temérdek régi kép, agancs és lőfegyver díszelgett. Egytől-egyig antik darab. Snipes szívesen tudta volna magáénak legalább az egyiket.

De az öreg megállt a folyosó végén az embernagyságú tükör előtt, és a figyelme hirtelen mind oda összpontosult. Az üvegen apró, halványzöld betűk, szimbólumok, ezek alkotta sorok derengtek fel, s úsztak odébb balról jobbra, fönről le.

- Mi a csuda?! – képedt el Snipes.

Egy fényes, vízszintes csík indult el legfölülről, vakító zölden.

Snipes becsukta a szemét. Mikor kinyitotta a vakító fénycsík épp eltűnt az üveg alján. Aztán a tükör, mint egy ajtó, a keretével együtt kinyílt.

- Tudomány! – állapította meg csodálattal a nyomozó.

Egy jobbra induló folyosóra léptek be, melynek a szemközti fala átlátszatlan üvegből volt. Egy kulcsra zárt üvegajtó helyezkedett el éppen a tükrös bejárattal szemben. Az öreg ezt kinyitotta egy apró kulccsal, s eléjük tárult az a hihetetlen látvány, amiről Snipes eddig álmodni sem mert.

Egy szoba, tele üvegkalickákkal, mindegyikben apróbb-nagyobb tárgyak, s mind-mind valami értékkel bírt. És jól tudta, hogy nem pénzbeli értékkel, sokkal inkább technológiai vagy mágikus erővel.

Különleges hely ez, annyi bizonyos. Az emberek nem efféle raktárra számítanak egy ilyen vadászházban. Hosszú polcok, nyolc sorban, mindegyik három és fél méter magas, és mindegyiken

üvegből készített kalickákban egy-egy apró tárgyaeska. A polcok széldeszákából vannak összecsa-
varozva, közöttük folyosók, amelyek felett neonlámpa pislákol. A helyiséget megtölti a por és pe-
nész illata. A kalickák tetején centiméter vastagon áll a por, a polcok csavarjairól meg folyik a rozs-
da, ami vöröses csíkot húz a deszkákon. A fal itt is függőleges deszkából áll, de az egyik fal végig
ólomüveg, amelyen derékmagasságban széles fehér csík fut végig.

Lenyűgöző.

Varázslatos.

– Itt nyer értelmet minden esemény, amely megtörtént – mondta az öreg.

– Ezek mind valamilyen borzalmas eseményhez kötődnek – jegyezte meg elborzadva Mr. Snipe-
pes.

– Nem, nem mind. Amiről ön beszél, az csupán egyetlen polc! – és odavezette őt ahhoz a polc-
hoz, ahol a nyakkendőű volt kiállítva, mellette az üres helyel.

– Nem értem.

– Rossz embernek tart, pedig nem vagyok az. Ön csupán egy részét látta eddig a teljes valóság-
nak, viszont ha engedi, most körbevezetem!

– Nem hiszek magának.

– Miért?

– Mert mindig is csak manipulált.

– És az olyan rossz volna?

– Ha nem látja be, maga beteg ember.

– Higgye el, legalább annyi jó származik mindebből, mint amennyi rossz!

– Nemrég még emberek százait lett volna hajlandó a halálba küldeni néhány terroristával!

– Nem történt meg. A terroristák estek végül áldozatul.

– Ne mondja, hogy mindezt kiszámította!

– Maga okos ember, biztosan képes megérteni, amit most mondani fogok.

– Csak egyet mondjon: bízott meg valaha is bárkit azzal, hogy embert öljön?

– Ha válaszolok a kérdésére, az igazságnak csak a felét fogja látni.

– Igen vagy nem?

– Igen.

Snipes előszedte a zsebéből a hangfelvevőt, amit még ideérkezésükkor bekapcsolt. – Most már
van bizonyítékom lecsukatni magát. Szóval hallgatom. Mi a másik fele az igazságnak?

– Legalább annyi jót tettem, mint rosszat. Remélem, ezt is veszi a hangrögzítőjével! Belegondolt
már egyszer is, hogy nekem köszönheti az életét?

– Maga aljas! A minap éppen hogy meg akart ölni! Ne próbálja meg bemesélni nekem, hogy az-
nap tulajdonképpen megmentette az életemet!

– Nem, nem, nem! Nem erről van szó! Ön azért lehet most itt, mert én azt tettem, amit mindig is.
Nem arról van szó, hogy hagytam, hogy beszéljen a csapdámba. Nem is arról, hogy valaha meg-
mentettem volna. Nem. Arról van szó, hogy nekem köszönheti, hogy a világra jött.

– Hogy mi?

– Elnézést, pontatlan voltam: a fogantatása az, amit nekem köszönhet.

– Miféle beteges játék ez?

– Nem, kérem, ez nem játék! Jöjjön!

Átvezette Snipest egy sokkal porosabb polchoz, és félretolt két átlátszatlan üvegkalickát, hogy
előszedjen mögülük egy harmadikat. Egy kis üvegese volt benne, aminek a tartalma meghatározha-
tatlan volt. Annyi bizonyos, hogy fehér és átlátszatlan.

– Ismerte a szüleit? – kérdezte az öreg.

– Igen, még mindig élnek, valahol az Államokban.

– Tudja, hogyan találkoztak?

– Valami házibulin, vagy min. Apám elmesélte, hogy a házigazda adta neki a tippet, hogy hogyan
ismerkedhetne meg anyámmal.

- Az nem a házigazda volt, hanem én.
- Nem hiszek magának.
- Dehogynem. És azt is el fogja nekem hinni – mert tudja, hogy igazam van –, hogy abban a pillanatban, amikor ön megfogant, egy ember meghalt.
- Jake...
- Szóval ezt is elmesélték magának!
- Apám mondta, hogy később megtalálták a holttestét az ágyuk alatt. Mindig is kellemetlenül érezte magát, ha belegondolt, hogy valószínűleg éppen akkor halt meg, amikor ők ott...
- Na igen, ez várható volt. De az a szerencsétlen Jake magának kereste a bajt. A saját alaptalan félelmei ölték meg... Na jó, talán annyira nem is alaptalanok. Számára az jelentette a valóságot.
- Mondja, miért csinálja mindezt? Miért gyűjti ezt a sok... kalickát?
- Ezekben a tárgyakban erő lakozik. Olyan erő, melynek az eredete nagyon régre nyúlik vissza. Gondolom, hallott már a Szent Grálról...
- A kehely, melyből Jézus ivott az utolsó vacsorán. A mondák szerint a Templomos Lovagrend őrizte hosszú időken keresztül.
- Valóban így volt. És mindaz, amit itt látsz, ebben a legendában gyökeredzik. A Grál életet ad. Sokak szerint az örök élet titka rejlik benne, de... emberi elme úgysem foghatja föl, mi is ez a titok voltaképpen. Csak egy biztos: hogy benne van. És ezek a tárgyak itt mind... olyan, mintha a Kehely nagyon apró darabjait tartanád a kezében.
- Snipes nem tudta, mit higgyen el abból, amit hall. De elborzadt a gondolattól, hogy az üvegcese, amit az öreg a kezében tartott, az ő fogantatásának ereklyéje.
- Üveggoporsót is faragtál már? – kérdezte elgondolkodva. – Vagyis: emberek is válhatnak... a Grál egy darabjává?
- Persze! – emelte fel jelentőségteljesen a kezében tartott üvegcsét az öreg. – Kis híja, hogy most nem te vagy idebent.
- Perverz állat!
- Miért? Csak mert nem misztifikálom túl a természet dolgait? Egy halott ember csontja ugyanolyan tárgy, mint egy döglött kutyáé. Egy köbcenti spermium, nem ér többet, mint ugyanennyi friss virágméz. Mind elenyészünk az univerzum végtelen eleme között. Egyikünk nem ér többet a másikunknál. Hogy én ezen felül tudok emelkedni, és az előnyökre fordítom ezt a tényt, mit számít? Gyűjtögetek, mert ennek látom értelmét. Te üldözöl, mert annak látod értelmét. Közös barátunk pedig üzletel, mert a pénznek látja értelmét. Úgy gondolod, bármelyikünk is képes lenne megtagadni önmagát?
- Micsoda? Azt mondja, megint átvert?
- Csak tette a dolgát. De miért zavarja? Csak nem kezdett megbízni benne?
- Maga csapdát állított nekem.
- És maga belesétált. És most már azt is látja, hogy az emberi lélek sem több holmi árunál, amit egyesek eladnak, mások megvesznek. A teljes lénye ki van szolgáltatva. Hogy miért? Mert csak azt hiszi el, amit el akar. És ezért manipulálható. Becsapható. Ilyen az emberi természet. *Azt hiszi el, amit el akar...*

A délelőtt folyamán munkagépek érkeztek a szálloda romjaihoz, hogy eltakarítsák a törmeléket. Az egyiknek speciálisan az volt a feladata, hogy a kettérobantott főgerenda egyik felét kiemelje, és ráhelyezze egy nagy teherautó platójára. A kiemelés nagy gonddal folyt, és amíg be nem fejeződött, a többi munkás készségesen segített nekik. Csak azután derült ki, hogy nem ugyanaz a megbízójuk, és hogy a teherautó sofőrje a gerendát végül egy ismeretlen helyre szállította el.